

گفت و گوی صبا با سلمان عباسی تهیه کننده فیلم «سونسوز»:

«سونسوز» متفاوت ترین فیلم جشنواره است

و نسبت به بقیه بازیگران باید ذره ای متفاوت می شد چرا که در شهر درس خوانده است و با بقیه روستاییان متمایز است و به همین خاطر دوست داشتیم یک بازیگر چهره آن را ایفا بکند و با توجه به بودجه کمی که داشتیم و اینکه من بازی خانم مومن را در سریال ها دیده بودم و کارش را دوست داشتیم، زمانی که آقای جمالی ایشان را پیشنهاد کردند؛ طبق بررسی ها متوجه شدیم که انتخاب بسیار خوبی است و زمانی که با مریم مومن صحبت کردیم بواسطه اینکه خودشان هم اردبیلی هستند و علاقه مند بودند تا به شهرشان هم ادای دینی بکنند، نقش را پذیرفتند.

فکر می کنید از «سونسوز» در چهل و سومین جشنواره فیلم فجر استقبال می شود؟

در فستیوال های جهانی که شرکت کرده بودیم خیلی از بازی بازیگران تعریف و تمجید می شد و فکر کنم مخاطبان فجر هم «سونسوز» را دوست داشته باشند. من آینده «سونسوز» را خوب می بینم و به آن خوشبین هستم. در جشنواره های خارجی استقبال خوبی از فیلم شد و حتی در بعضی جشنواره ها سانس ویژه برایش گذاشتند که این موضوع نشان از آن دارد که مخاطب خیلی خوب با آن ارتباط برقرار کرده است. «سونسوز» کمیدی موقعیت های خیلی خوبی دارد که بیننده را جذب می کند و بازی های شیرین بازیگران مخاطب را با خود همراه می کند. از نظر من «سونسوز» متفاوت ترین فیلم جشنواره است یعنی شاید در این چندین سال ما چنین فیلم متفاوتی چه از لحاظ ژانر چه از لحاظ ساختار و چه نوع نگاهی که کارگردان دارد در جشنواره فیلم فجر نداشتیم.

سخن پایانی...

با ورود منوچهر شاهسواری تهیه کننده محبوب سینما به عنوان دبیر جشنواره، برای فیلم ما موقعیتی مهیا شد که بتوانیم در بخش مسابقه سینمایی این دوره از جشنواره حاضر شویم چرا که ما پروانه سینمایی نداشتیم و نمی توانستیم در جشنواره فیلم فجر شرکت کنیم و حالا امسال دری باز شد و من امیدوارم این موضوع به روای ادامه دار تبدیل شود و برای همه اتفاق بیفتد.

با توجه به اینکه پیش تر در دوره های قبلی جشنواره فیلم فجر فیلم هایی نظیر «آتابای» را داشتیم که به زبان ترکی بود، «سونسوز» چه ویژگی هایی نسبت به چنین آثاری دارد؟

لوکیشن ها در مناطق آذری ساخته شد و زبان فیلم ترکی است. «سونسوز» از لحاظ بصری خیلی عالی از آب درآمد. ما در شرایط سخت، سعی کردیم نقاطی را انتخاب کنیم و آن ها را تفکیک کنیم. یعنی روستایی که گوشه ای از یک سنت و زندگی یک قوم ایرانی را نشان می داد انتخاب کردیم و سعی کردیم چه از لحاظ لباس و چه از لحاظ پوشش و چه بازیگران و چه هر چیزی که استفاده می کردیم؛ متناسب با آن فرهنگ و جغرافیا باشد. همچنین تصمیم گرفتیم که چیزی در فیلم اضافی نباشد و همه چیز مختص همان منطقه باشد.

چه چالش هایی را در فرآیند تولید داشتید؟

عوامل و بازیگرهای «سونسوز» تلفیقی از حرفه ای ها و مبتدیان هستند و این فیلم را به خوبی ساختیم البته درست است که چالش هایی هم داشت؛ در ساخت این اثر چالش هایی که داشتیم این بود که ما اولاً سرمایه کمی برای ساخت فیلم داشتیم و بزرگترین دغدغه مان این بود که مثلاً برنامه ریزی روزانه برای فیلمبرداری چقدر باشد چون ساعت فیلمبرداری روزانه فشار بسیاری به عوامل می آورد. برخی از بازیگران سن بالا بودند و کار در بالای کوه خیلی سخت بود. یا مثلاً آب گرمی داشتیم که بازیگران پیرمرد نمی توانستند در آن زیاد بمانند و نفسشان کم می آمد و مشکلات قلبی داشتند. چنین چالش هایی واقعاً شرایط را سخت می کرد و همین که حمایتی نبود از همه مشکل سازتر بود. شاید اگر حمایت ارگانی داشتیم کار راحت تر می شد و اگر کوچکترین حمایتی از سوی حالا اداره فرهنگ یا حوزه هنری یا هر ارگانی که بالاخره بودجه هنری دارد می شد؛ آسوده خاطر بودیم ولی متأسفانه حمایتی نبود و ما تنها با حمایت دوستان و آشنایان و عوامل، فیلم را ساختیم. عوامل با کمترین دستمزد ولی با عشق و تمام قوا پای کار ایستادند و اثری شایسته را خلق کردند.

درباره مریم مومن به عنوان شخصیت محوری این فیلم بگویید و آیا اینکه انتخاب دیگری نداشتید؟

نقش خانم دکتر در فیلم، باید فرق می کرد

فیلم «سونسوز» نخستین ساخته سینمایی رضا جمالی به تهیه کنندگی سلمان عباسی است که یکی از معدود آثار حاضر در چهل و سومین جشنواره فیلم فجر است که به زبان محلی تولید شده است. در این فیلم بازیگرانی چون مریم مومن، حمدالله سلیمی، بهروز اللهوردی زاده، صفت آهاری و ناصر محبی ایفای نقش کرده اند. گفت و گوی خبرنگار صبا با تهیه کننده این فیلم را در ادامه می خوانید.

درباره داستان «سونسوز» و دغدغه مندی خود به عنوان تهیه کننده بر ایما بگویید.

«سونسوز» روایت یک جامعه کوچک و روستایی است که بالاخره آنجا اتفاقاتی می افتد و صحبت هایی از حقوق زنان می شود؛ یک مستندسازی داریم که فیلمی در مورد نازایی زنان یک روستا می سازد و روستاییان متوجه می شوند و فیلم و راش های او را می سوزانند. ۲۰ سال از این ماجرا می گذرد و در همین روزها خانم دکتر به روستا می آید و متوجه می شود که بیشتر مشکلات از مردها بوده است و این فیلمساز می فهمد و می خواهد دوباره فیلمی بسازد که این بار حق و حقوق زنان را نشان بدهد و مشکلات زیادی در این راستا پیش می آید. «سونسوز» به نوعی به زایش و زندگی پرداخته و انگار اصلاً این زایش چه در زندگی اهالی این روستا و چه در زندگی کاری این کارگردان اتفاق نمی افتد.

رضا جمالی کارگردان فیلم اولی است چه شد که علاقه مند به همکاری با او شدید؟

من خودم چند فیلم کوتاه ساختم و دستیار کارگردان و مدیر تولید هم بودم؛ بالاخره از سال ۱۳۷۶ که وارد انجمن سینمای جوان ایران شدید هر از گاهی بالاخره فیلمی کار می کردیم و یک مشکل بزرگی که برای فیلمساز های اول به خصوص شهرستانی ها همواره وجود داشت، یافتن سرمایه گذار و تهیه کننده است. من سینمای آقای جمالی را دوست داشتم و با توجه به همکاری پیشین خودمان و رفاقتی که داشتیم و می دیدم که او به دنبال تهیه کننده است و خیلی در این موضوع اذیت می شود، تصمیم گرفتم در این فیلم با ایشان همکاری کنم. متأسفانه کسی نمی آید در شهرستان هزینه صرف کند و برای فیلم های هنری هم همین مشکلات وجود دارد و به نظرم حیف بود که این آدم فیلمش را نسازد و معتقدم که آقای جمالی در آینده می تواند یکی از کارگردان های بزرگ کشورمان بشود.

